

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL TÂRGU MUREȘ
SECȚIA COMERCIALĂ, DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
Dosar nr. 2008

Decizie nr. 502/R

Ședința publică din 18 Mai 2009

Completul compus din:

Președinte

Judecător

- Judecător

DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR
PUBLICE A JUDEȚULUI HARGHITA

Grefier -

Pe rol judecarea recursurilor formulate de pârâtele M.E.F.-
A.N.A.F.-D.G.F.P. HARGHITA și A.N.V. PRIN DIRECȚIA REGIONALĂ
PENTRU ACCIZE ȘI OPERAȚIUNI VAMALE BRAȘOV, împotriva
sentinței nr.2869/12.12.2008 pronunțată de Tribunalul Harghita.

La apelul nominal făcut în ședința publică se constată lipsa
părților.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei după care se constată că
susținerile părților și dezbaterile au fost consemnate în încheierea de
ședință din 7 mai 2009, când s-a amânat pronunțarea pentru data de 14
mai 2009 apoi pentru azi 18 mai 2009, încheiere ce face parte integrantă
din prezenta decizie.

CURTEA,

Prin sentința civilă nr. 2869 din 12 decembrie 2008,
pronunțată de Tribunalul Harghita, s-a admis în parte acțiunea formulată
de reclamanta S.C.

SA în contradictoriu cu pârâtele
Direcția Generală a Finanțelor Publice Harghita și ANV – prin Direcția
Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale Brașov, s-a anulat decizia
nr. 1/32 din 2006 emisă de Direcția Generală a Finanțelor
Publice Harghita și Procesul verbal de control nr. 2005
încheiat de ANV – DRV Brașov – SSV , constatându-se că reclamanta
datorează taxe vamale pentru utilajul importat prin DIV nr. din

2000 precum și dobânzi și penalități de întârziere aferente acestei
taxe pentru perioada 14 august 2003 – 5 mai 2005. Pârâta ANV –
DRAOV Brașov a fost obligată la recalcularea taxei vamale pentru acest
utilaj la cursul valutar leu-USD din data de 14 august 2003 și la

CONFORM
CU ORIGINALUL

recalcularea dobânzilor și penalităților de întârziere pe perioada 14 august 2003 – 5 mai 2005, sumă din care se vor scădea sumele deja achitate cu acest titlu de reclamantă pentru același utilaj.

Pentru a pronunța această hotărâre, prima instanță a reținut că reclamanta, în baza declarației vamale nr. din 2000 în valoarea de USD, a declarației vamale din 2000 în valoare de USD și a declarației vamale din 2000 în valoare de USD a cumpărat mai multe mașini și utilaje în scopul dezvoltării activității proprii de producție. În baza art. 22 din Legea nr. 133/1999 modificată prin OUG nr. 17/2000, autoritatea vamală a acordat scutiri de la plata taxelor vamale și de la plata TVA. Întrucât ulterior reclamanta a schimbat destinația bunurilor importate hotărând vânzarea acestora și a declarat autorității vamale aceste schimbări prin cererile înregistrate, în urma verificărilor efectuate s-au încheiat acte de constatare aferente celor trei declarații vamale, obligațiile astfel calculate fiind achitate de reclamantă. La data de 18 mai 2005, s-a efectuat un nou control din partea autorității vamale la sediul reclamantei și considerând că la calcularea obligațiilor vamale nu erau aplicabile dispozițiile art. 22 din Legea nr. 133/1999 și s-a calculat o diferență pentru plata în sumă de lei.

Verificând aplicabilitatea în speță a prevederilor art. 22 din Legea nr. 133/1999, instanța de fond a avut în vedere faptul că importul utilajelor s-a făcut în perioada 19 mai 2000 – 20 decembrie 2000, iar art. 22 din Legea nr. 133/1999 era în vigoare în perioada 19 mai 2000 – 20 decembrie 2000. Relevant s-a mai considerat faptul că OUG nr. 17 a intrat în vigoare la data de 15 martie 2000, prin acest act normativ s-a abrogat art. 22 din Legea nr. 133/1999, însă Legea nr. 76/2000 care a intrat în vigoare la data de 5 mai 2000, a modificat art. 37 din OUG nr. 17/2000 în sensul exceptării de la abrogare a art. 22 și 25 din Legea nr. 133/1999 și ca urmare, la data de 19 mai 2000, când s-a făcut primul import, era repus în vigoare art. 22 din Legea nr. 133/1999. În plus, OUG nr. 17/2000 a fost aprobat doar prin Legea nr. 547/2001 când deja era în vigoare Legea nr. 76/2000 care modificase art. 37 din OUG nr. 17/2000.

Data fiind succesiunea actelor normative adoptate în speță, instanța a concluzionat că la data efectuării importurilor de către reclamantă, erau în vigoare prevederile art. 22 din Legea nr. 133/1999, ca urmare, taxele pretinse au fost calculate în mod eronat de către autoritatea vamală cu începere de la data importului bunurilor.

Din actele dosarului, instanța a reținut că cererile de schimbare a destinației au fost depuse la autoritatea vamală de către reclamantă în termen , iar în ceea ce privește utilajul importat prin DVI din 2000, s-a constatat că schimbarea destinației a fost raportată autorității vamale la o dată ulterioară încheierii contractului de

CONFORM
2. CU ORIGINALUL

vânzare-cumpărare nr. din 2003 prin care acesta a fost vândut către S.C. SRL, respectiv numai la data de 5 mai 2005. Prin urmare, s-a apreciat că pentru acest utilaj reclamanta datorează taxe vamale precum și dobânzi și penalități aferente pentru perioada 14 august 2003 – 5 mai 2005, respectiv de la data schimbării destinației bunului și până la data depunerii declarației în acest sens.

Împotriva hotărârii primei instanțe a declarat recurs pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Harghita și pârâta ANV prin DRAOV Brașov.

Recurenta Direcția Generală a Finanțelor Publice Harghita a cerut modificarea sentinței în sensul respingerii acțiunii reclamantei, în esență motivând că față de constatările organelor de control cu privire la abrogarea art. 22 din Legea nr. 133/1999 și că la data importurilor, facilitățile solicitate de agentul economic nu au fost legal acordate, deoarece legea nu permitea scutirea de drepturi de import, contestația nu putea fi soluționată favorabil.

Recurenta a susținut că Legea nr. 76/2000 este o modificare a art. 37 din OUG nr. 17/2000 și nicidecum o abrogare, subliniind că, potrivit principiului de drept privind aplicarea în timp a legii, legea se aplică atâta timp cât este în vigoare, ceea ce implică faptul că o normă juridică acționează în timp din momentul intrării ei în vigoare și până în momentul ieșirii ei din vigoare. În ceea ce privește art. 37 din OUG nr. 17/2000, s-a reținut de către recurentă că nu suntem în prezența unei abrogări exprese a art. 22 din Legea nr. 133/1999, legiuitorul rezumându-se numai să constate că acest articol este și va rămâne abrogat la data de 15 martie 2000. S-a precizat că este în afara discuției faptul că prin modificarea adusă art. 37 din OUG nr. 17/2000 prin Legea nr. 76/2000 privind bugetul de stat pe anul 2000, nu s-a mai prevăzut nimic în legătură cu art. 22 din Legea nr. 133/1999, aceasta însă nu poate să ducă la concluzia că legiuitorul a și dorit în mod tacit să reactiveze facilitățile prevăzute de acest text de lege.

Recurenta a mai învederat faptul că punctul său de vedere în legătură cu aplicabilitatea art. 22 din Legea nr. 133/1999 este și punctul de vedere al Direcției Generale Legislație Impozite Indirecte din cadrul Ministerul Finanțelor Publice, comunicat prin adresa nr. din

2006 solicitat de Direcția Generală a Finanțelor Publice Harghita.

În ceea ce privește modalitatea de calcul a taxelor, dobânzilor și penalităților pe perioada 2000 – 2005, reclamanta a contestat și calculul taxelor vamale pentru cele trei declarații vamale de import, însă recurenta a precizat că organul vamal, la recalcularea dreptului de import și a accesoriilor a ținut cont de sumele achitate de societate iar referitor la majorările de întârziere, la data înregistrării declarațiilor vamale, respectiv 19 mai 2000 – 20 decembrie 2000, erau în

3

CONFORM
CU ORIGINALUL

vigoare prevederile art. 13 din OG nr. 11/1996, valabilă până la 31 decembrie 2002.

Recurenta ANV prin DRAOV Braşov a solicitat în principal casarea cu trimitere spre rejudecare şi în subsidiar, modificarea în parte în sensul respingerii în tot a acţiunii ca neîntemeiată şi menţinerea procesului verbal de constatare nr. /2005 şi a deciziei nr. 1/32 din 2006.

Recurenta a invocat aspecte legate de netemeinicia şi nelegalitatea sentinţei instanţei de fond, susţinând că aceasta nu a ținut cont de dispozițiile deciziei de casare nr. 204/R/6 martie 2008 a Curţii de Apel Târgu-Mureş, prin care s-a dat o rezolvare de drept interpretării textului pct. 19 din Normele Metodologice de aplicare a Legii nr. 133/1999. S-a mai invocat faptul că atât pe rolul Tribunalului Harghita cât şi pe rolul Curţii de Apel Târgu-Mureş s-a aflat şi se află o cauză asemănătoare privind acţiunea formulată de S.C. SRL

iar pe rolul Curţii de Apel Braşov şi a instanţei supreme s-a soluţionat în sensul respingerii o acţiune având un obiect identic cu prezenta cauză, urmând a se depune hotărârea.

Recurenta a apreciat că judecătorul fondului a scos din context a doua frază a textului art. 19 din HG nr. 244/2001, uitând să observe prima frază şi prin urmare, s-a stabilit incorect datoria vamală, considerându-se că, în conformitate cu textul legal interpretat, data schimbării destinaţiei bunurilor importate este data înstrăinării acestora, data la care nu s-au îndeplinit formalităţile legale de import, adică nu s-a înştiinţat autoritatea vamală şi nu s-au achitat taxele de import. Reluându-se starea de fapt, recurenta a concluzionat că, din contractul de vânzare nr. din 2003, utilajele erau deja înstrăinate către S.C. SRL şi expediate în baza Avizului de însoţire a mărfii nr. din 2003, astfel că reclamanta nu a respectat dispoziţiile art. 71 din Codul vamal.

Reclamanta intimată a formulat întâmpinare, solicitând respingerea recursurilor, în esenţă criticând faptul că întreaga disertaţie privind acţiunea în timp a legilor invocate este nefundamentată juridic, bazându-se doar pe o interpretare dată de Ministerul Finanţelor Publice.

S-a precizat, punctual că OUG nr. 215/1999 intrată în vigoare la data de 1 ianuarie 2000 şi care la art. 2 prevede în mod expres abrogarea art. 22 şi 25 din Legea nr. 133/1999, a fost respinsă prin Legea nr. 285/1999. OUG nr. 17/2000 intrată în vigoare la data de 15 martie 2000, abrogă OG nr. 3/1992, dar preia în art. 37 dispoziţiile de abrogare ale art. 22 şi 25 din Legea nr. 133/1999. Legea nr. 76/2000 intrată în vigoare la 5 mai 2000, aprobată prin Legea nr. 547/2001 dispune la art. 8(3) că art. 37 din OUG nr. 17/2000 se modifică şi redă textul articolului respectiv, observându-se că în noua formă modificată a

4

CONFORM
CU ORIGINALUL

art. 37 din OUG nr. 17/2000 nu mai este cuprins art. 22 și 25 din Legea nr. 133/1999 la acte abrogate, ceea ce dovedește că voința legiuitorului a fost aceea de a repune în vigoare aceste dispoziții. S-a precizat că în speță nu s-a produs o abrogare a actului de abrogare, ci doar o modificare, invocându-se și textul art. 60 din Legea nr. 24/2000, potrivit căruia dispozițiile de modificare și de completare se încorporează de la data intrării în vigoare, în actul de bază, identificându-se cu acesta.

În ceea ce privește practica judiciară depusă de recurentă, intimata a ținut să precizeze că situațiile nu sunt similare, astfel că jurisprudența respectivă nu poate fi transpusă prin analogia speței deduse judecății în prezenta cauză.

Analizând hotărârea atacată prin prisma motivelor invocate, ținând cont și de incidența prevederilor art. 304¹ Cod procedură civilă, instanța constată că recursul este nefondat.

Instanța de fond a reținut o corectă stare de fapt în raport de actele aflate la dosar. Astfel, fiind vorba de declarațiile vamale nr. din 2000, nr. din 2000 și nr. din :

2000 și de achiziționarea unor mașini – utilaje în scopul dezvoltării activității de producție proprie, la acea vreme, în baza art. 22 din Legea nr. 133/1999, modificată prin OUG nr. 17/2000, autoritatea vamală a acordat scutire de la plata taxelor vamale și TVA, însă, ulterior, reclamanta a schimbat destinația bunurilor importate, le-a vândut și a declarat autorității vamale această schimbare, încheindu-se în acest context acte de constatare, stabilindu-se obligațiile de plată corespunzătoare, achitate de reclamantă.

La un control ulterior, autoritatea vamală a considerat că la calcularea obligațiilor vamale nu erau aplicabile dispozițiile art. 22 din Legea nr. 133/1999.

Din succesiunea actelor normative invocate, în mod corect instanța a apreciat că la data la care s-au făcut importurile erau în vigoare prevederile art. 22 din Legea nr. 133/1999, deoarece, Legea nr. 76/2000 care a intrat în vigoare la 5 mai 2000 a modificat practic art. 37 din OUG nr. 17/2000, care abrogase art. 22 din Legea nr. 133/1999, în condițiile în care, în textul articolului respectiv nu s-au mai găsit printre textele legale abrogate art. 22 și 25 din Legea nr. 133/1999.

În cauză s-a dispus și efectuarea unei expertize și, coroborând această probă cu actele aflate la dosar, instanța de fond a reținut, în mod corect faptul că, pentru utilajele importate cu DVI din 2000 și DVI din 2000 și vândute, cererile de schimbare a destinației au fost depuse în termen la autoritatea vamală, mai puțin în ceea ce privește utilajul importat cu DVI din

2000, pentru care, într-adevăr reclamanta datorează taxe vamale, dobânzi și penalități, dar pentru perioada începând cu data schimbării

destinației bunului și până la data depunerii declarației în acest sens, respectiv 14 august 2003 – 5 mai 2005 în condițiile în care contractul de vânzare a fost încheiat la 14 august 2003, iar schimbarea destinației a fost raportată doar la 5 mai 2005.

Hotărârea primei instanțe a fost pronunțată în deplin acord cu prevederile art. 22 din Legea nr. 133/1999 coroborate cu prevederile Codului vamal și Normele Metodologice de aplicare a Legii nr. 133/1999 aprobate prin HG nr. 244/2001, astfel că nu sunt fondate criticile recurente, recursul urmând a fi respins ca nefondat.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E:**

Respinge recursurile declarate de Ministerul Economiei și Finanțelor – Direcția Generală a Finanțelor Publice Harghita, cu sediul în Miercurea Ciuc, str. Revoluției din Decembrie nr. 20, județul Harghita și Autoritatea Națională a Vămilelor – Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale, cu sediul în Brașov, str. Stadionului, nr. 15, județul Brașov, împotriva sentinței nr. 2869 din 12 decembrie 2008 pronunțată de Tribunalul Harghita în dosarul nr. 2006.

Obligă recurențele să-i plătească intimatului S.C. SA, cu sediul ales în județul Brașov suma de lei cheltuieli de judecată.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, azi 18 mai 2009.

PREȘEDINTE,

JUDECĂTORI,

GREFIER,

CONFIRM
CU ORIGINALUL